

[Steffensen]

ske enkelt et spørgsmål om frihedslovgivningen, og dér erkender jeg gerne, at der er forskel mellem ministerens indstilling og kristeligt folkepartis indstilling.

Der er store opgaver, hvis løsning trænger sig på, det er der vel ingen der vil benægte. Der er undervisningsmæssige opgaver, der er sociale opgaver, der er besøgstjeneste, og alt dette er i enkeltheder udpenslet i betænkningen. Det er vores opfattelse, at menighedsrådene skal have frihed til at bruge den ordening og de retningslinjer, de mener er rigtige på deres sted. Og der er nu engang forskel på, om det er et stort sogn i København, eller om det er et sogn i Vestjylland. Spørgsmålet er, om politikerne vil åbne op for, at den lokale selvbestemmelse i menighedsrådene får større plads, eller om man ønsker at holde fast ved en stadig mere centraliseret statskirke.

Kristeligt folkeparti ser sognemedhjælperbetænkningen som en håndsækning til menighedsrådene, og sognene selv angiver et behov for, at folkekirken virkelig kommer i kontakt med og hjælper den befolkning, som den er sat til at tjene. Jeg kunne komme med et citat: »Storbyernes problemer i dag er de store provinsbyers i morgen, og provinsens i overmorgen«. Det er generalsekretæren for De Samvirkende Menighedsplejer i København, pastor Paul Honoré, der så rammende har sagt det.

Jeg synes, det er fantastisk, at nogle partier – her tænker jeg specielt på regeringspartiet og venstre – mener at kunne feje disse problemer til side og sige, at vi bare skal drøfte, hvordan vi herindefra skal fastsætte regler for, hvordan de enkelte menighedsråd skal realisere sognemedhjælperbetænkningens muligheder.

Kristeligt folkeparti foreslår en tilføjelse til menighedsrådslovens § 13, og ganske bevidst en tilføjelse, der åbner mulighed for menighedsrådene, men ikke pålægger folkekirken noget som helst. Det er ikke en forglemmelse, vil jeg sige til kirkeministeren, at vi ikke har gjort det klarere, beskrevet det i enkeltheder, det er meget bevidst, for vi ønsker, at menighedsrådene selv skal bestemme og selv skal have lov til at udforme den måde, de ønsker det gjort på i deres menighed. Vi kunne godt have gjort det, for sognemedhjælperbetænkningen har jo en lang række forslag til, hvordan det kan gøres. Det må det enkel-

te menighedsråd efter vores opfattelse selv bestemme. Det er magtpåliggende for kristeligt folkeparti at fastholde denne frihedslinje, det er det, der er tale om. Det er forbløffende, at partiet venstre fraviger den linje.

Det er glædeligt at se, at De Samvirkende Menighedsplejer allerede den 1. september i år starter et såkaldt pilotprojekt tre steder her i København, og det fjerde er undervejs, for man må erkende, at storbyens sociale problemer i stor udstrækning er at finde her. Hvad der er behov for de enkelte steder, også hvad uddannelse angår, kan være forskelligt, og derfor ser man, at dér, hvor man nu er begyndt, har man brugt seminarieuddannede mennesker til at tage fat på nogle opgaver, man har brugt socialpædagoguddannede folk til at tage sig af sociale opgaver, man har brugt sygeplejersker til at tage sig af noget omsorgsarbejde, og man bruger stud.mag. er til at tage sig af sekretærarbejde og støttee arbejde i øvrigt.

Alle disse uddannelsescentre har vi jo, og kristeligt folkeparti skal være den første til at sige, at uddannelsen naturligvis skal være i orden. Jeg var forbløffet over, at ministeren kunne sige, at vi sådan set måtte mene, at vi nok kunne klare det uden uddannelse. Selvfølgelig ikke, men betænkningen fortæller, hvordan man kan gøre det. At det er forskelligt fra sted til sted, er indlysende. Alle disse uddannelsescentre har vi som sagt, og det koster ikke staten noget at oprette nogle nye. Og skulle menighedsrådene ønske det, der i sognemedhjælperbetænkningen kaldes sogneassistenter, så vil diakonskolerne i Århus og i Filadelfia ganske uden vanskeligheder kunne klare det. Det er en væsentlig ting, vi gør opmærksom på, så man ikke kan skyde problemerne fra sig ved at sige, at vi ikke har nogen med den rette uddannelse eller uddannelsesmuligheder. De er der, det er bare om at bruge dem, og det er bare om at bruge de mennesker, der så gerne vil medvirke.

Trods de kritiske bemærkninger, der har været fra visse partier, er det dog således, at vi har taget fat på et problem, og jeg vil sige tak til hr. Poulsgaard for de venlige bemærkninger.

Det er jo let at prøve at skyde nogle problemer fra sig ved at sige, at det passer mig nu ikke så godt. Hr. Brøndsted kan måske huske, at det ikke er længe siden, vi i denne sal havde et beslutningsforslag fra kristeligt